

Iedere maand schrijf ik een kortverhaal voor het ledenblad 'Vrouwen met vaart' van de kvlv, de setting hiervoor is een antiquiteitwinkel. De illustraties bij deze verhalen zijn van Hugo Demaegd

Kortverhaal 'Adam en Eva', verschenen in het ledenblad kvlv, oktober 2006.

'Schuif dat vierkant naar rechts. Rechts niet links!'

'Laat me toch doen.'

'Zitten jullie al van 's morgens vroeg te kibbelen?!' kom ik tussen. 'Eva zet dat kistje nu opzij, je kunt nog een hele dag zoeken.'

'Hoezo?' vraagt Tom. 'Moet zij niet naar school?'

'Pedagogische studiedag', antwoordt Eva zelf met een plagerig lachje.

'Dan mag ik nog eens proberen', zegt Tom en hij eigent zich het houten kistje nogal bruut toe.

'Voorzichtig, de eigenaar is er aan gehecht.'

'Waarom verkoopt hij het dan?' vraagt Karel verbaasd.

'Hij verkoopt het niet, hij wil alleen dat we het tweede luik open krijgen. Kijk het eerste luik opent zich als je met de schuifpuzzel, die in het deksel verwerkt zit, het bijbels tafereel van Adam en Eva vormt. Het tweede luik opent zich bij een andere combinatie van de puzzel. Maar de man heeft het kistje geërfd van een suikertante en alleen zij kent de andere combinatie.'

'Kende', verbetert Tom me.

'Juist. En er zit wat in het tweede luik, vandaar dat de man het graag open wil.'

'Als wij het open krijgen, en het is iets waardevols, dan kunnen wij...'

'Tom ben jij mijn zoon?' onderbreek ik zijn snode plan. 'Toon je vader liever hoe het werkt.'

Tom verschuift de vierkanten in het mozaïek tot Adam en Eva bij de appelboom te voorschijn komen. Het kistje is topvakmanschap. Voor de figuren van Adam en Eva werd schildpad gebruikt, voor de boom ebbenhout en alle overige tierlantijntjes zijn uit ivoor en rozenhout.

'Kijk, nu kun je het eerste luik openen. Maar verschuif je één vierkant dan lukt het niet meer', demonstreert Tom.

'Mooi', knikt Karel. 'Hoeveel vierkanten zijn er? Dan laat ik mijn collega van statistiek uitrekenen hoeveel mogelijkheden er zijn, of nog makkelijker we scannen de tekening in en laten de computer zoeken.'

‘Hoe romantisch’, zucht ik. ‘Die tante kreeg het ongetwijfeld van een geliefde, en jij herleidt diens passie in twee tellen tot een wiskundig vraagstuk.’

‘Ik wou maar helpen’, mompelt Karel.

‘We moeten te weten komen wat de tweede combinatie voorstelt.’

Karel neemt het kistje op, en bekijkt het langs alle kanten. ‘Het zal waarschijnlijk ook een bijbels tafereel zijn.’

‘Ja, zover waren we al’, lach ik.

Karel schudt met z’n hoofd. ‘De bijbel is niet mijn sterkste kant. Er staan daar dingen in die wetenschappelijk niet verantwoord zijn.’

‘Het zijn verhalen.’

‘Ja, oké maar zelfs in verhalen mag je toch een zekere logica verwachten.’

Ik kijk hem vragend aan.

‘Neem nu Adam en Eva, in het paradijs liepen die naakt rond. We mogen dus een subtropisch klimaat veronderstellen.’

‘Ja en?’

‘In zo’n klimaat verwacht je toch wat anders dan een appelboom, of niet soms?’

‘Een kokospalm’, oppert Tom.

‘Een kokospalm?’ lach ik. ‘Dan wordt het wel een heel ander verhaal.’

Deze keer kijkt Karel me vragend aan.

‘In zo’n harige noot hap je niet zomaar. Dus wat gebeurt er? Adam stelt voor om ze te splijten. Zo kan het kleine jongetje in hem aan Eva tonen hoe sterk het wel is.’

Aan Karels gezicht te zien, voelt hij al nattigheid.

‘Met een tarzankreet en een vuistslag kliëft hij de noot, en biedt Eva een helft aan.’

‘Toch vriendelijk van hem’, knikt Karel.

‘Ja, maar...’ En hier komt de aap uit de mouw. ‘Dan is hij het die Eva in bekoring bracht. Sterker nog, Eva had in haar eentje de noot waarschijnlijk niet open gekregen, met andere woorden...’

‘Zonder de man leefde de vrouw nog in het paradijs’, geeft Karel toe.

‘Ik hoor het je graag zelf zeggen.’

‘Misschien heerste er toch geen subtropisch klimaat’, krabbelt hij terug.

‘Te laat, het was jouw idee’, jen ik hem.

Tom schuift het kistje naar Eva. ‘Probeer de kokosnoot. Ik moet door. Als je het tegen vanavond niet gevonden hebt, gebruik ik brute kracht: een tarzankreet en ...’

‘Tom maak dat je wegkomt’, berisp ik hem.

Zoals meestal in de voormiddag, is het rustig in de winkel. Ik geef Lode zijn ochtend flesje, want zoals het een prinsje betaamt, is hij een langslaper.

‘Straks mag je met hem gaan wandelen’, zeg ik tegen Eva.

Maar ze kijkt zelfs niet op. Geconcentreerd verschuift ze puzzelstukjes.

‘Gust komt zo, hij zal je wel helpen.’ En als je van de duivel spreekt... arriveert hij op zijn fiets. Gezwind stapt hij af. Je zou hem zijn leeftijd niet geven. Heimelijk hoop ik op dezelfde manier oud te kunnen worden. “Gewoon bezig blijven, niet teveel piekeren”, is zijn moto.

Hij is nog niet goed binnen, of hij strekt zijn handen uit naar Lode. ‘Heeft prins Lodewijk flink gegeten?’ Als antwoord krijgt hij van Lode een luide boer. ‘Dat hoor ik graag.’

Hij gaat met Lode op zijn arm de winkel rond. ‘Lode groet ‘s morgens de dingen’, parodieert hij het gedicht van ‘Marc groet ’s morgens de dingen’, van Paul van Ostaïen. Lode heeft er duidelijk plezier in. ‘Dag Eva met de doos.’

Eva kijkt nors op.

‘Eva boos?’ vraagt Gust aan Lode.

‘Ik weet niet eens wat ik moet vinden. Maar het is zeker geen kokosnoot.’

Ik vertel Gust Karels versie van het Adam en Eva verhaal.

‘Jullie kennen duidelijk de bijbel niet meer’, moppert hij. ‘In de Genesis hebben ze het over een vrucht, er staat niet te lezen over welke vrucht het gaat. In latere afbeeldingen moest de appel de verleiding concreet maken voor de mensen van hier.’

‘Ach zo, dan zou het toch een kokosnoot kunnen geweest zijn’, zeg ik lachend.

‘Help je me?’ vraagt Eva.

‘Misschien wil de doos niet geopend worden. Je weet nooit met oude geheimen.’

‘Toe’, zeurt Eva.

Gust zet Lode in zijn wipstoeltje en buigt zich samen met Eva over de puzzel.

Na een tijdje zegt hij: ‘Er ontbreekt wat in de afbeelding van Adam en Eva. Misschien is dat de tweede figuur.’

Eva tuurt ingespannen naar de doos. ‘God?’ vraagt ze.

‘God komt pas later als het kwaad is geschied.’

‘De slang?’ klinkt Eva zekerder.

Gust knikt. 'Kijk, hier heb je de gespleten tong.' Hij helpt met de stukken op de juiste plaats te schuiven, want makkelijk is het niet.

Het duurt maar dan komt de slang kronkelend te voorschijn, en met een klik opent zich het tweede luik.

Eva glundert.

'Wat zit erin?' vraag ik nieuwsgierig.

'Geen diamanten', zegt ze een beetje ontgoocheld. Ze haalt een kartonnetje uit het luik. 'Er staat wat opgeschreven.'

Gust zet zijn leesbril op. '250 gram suiker, een schep kaneel... Als je het mij vraagt is het een recept.'

Ik lees het op mijn beurt. 'Als je het mij vraagt is het een recept voor koekjes. Zullen we die man eens verassen?'

'Gaan we hem de koekjes maken?' vraagt Eva enthousiast.

'Wie weet welke mooie herinneringen bij hem boven komen', lacht Gust.